

Weer aan de slag

September. Dat betekent het einde van een heerlijke zomer. Vakantie voorbij en weer aan de slag. Genoten van een paar heerlijke weken vrij, lekker kunnen doen wat je wilde, nergens rekening mee hoeven te houden. Elke dag een feest. Heerlijk gezwommen, waanzinnig lekker gegeten, superfijne camping. De camper heeft het goed gedaan. Een topvakantie. Collega Hans van Pelt noemt vakanties het hoogtepunt van het jaar. En hij heeft gelijk, want wat geniet ik er toch altijd van. Toegegeven: meestal plan ik tijdens de vakantie meteen de volgende vakantie. Bang om die heerlijke tijd niet nog een keer te kunnen beleven.

TERUG AAN HET WERK

Tja, en nu weer *back to reality*. Terug naar de praktijk en weer aan het werk. Het klinkt alsof het heel erg vervelend is om te moeten werken, maar dat vind ik helemaal niet. Ik vind het zalig om te werken. Leuk om iedereen weer te zien en van iedereen de (vakantie)verhalen te horen. En na zo'n vakantie wil ik het liefst een lekker vol programma dat goed in elkaar zit. De dag vliegt dan zo om. Ik heb een hekel aan wat we gatenkaas noemen, een programma met afbellers, *no shows*. Dan duurt de dag meestal heel lang, zijn dossiers gek genoeg vaak niet goed ingevuld en is er 's avonds nog allerlei onnodige administratie te doen. Maar oké, aan de andere kant is het soms, op zo'n eerste dag na de vakantie, wel lekker als er een paar gaatjes in de agenda zitten, want vaak zijn er tijdens de vakantie wat dingetjes blijven liggen die opgelost moeten worden. Zoals een pijnklacht die door een collega is gezien, een verkeerde rekening die naar een patiënt is gegaan, een stoel die ineens lekt, een computer die raar doet of een verwezen patiënt waar iets mee moet. Er is altijd wel wat.

KUNSTJE VERLEERD?

Vroeger, toen ik nog praktijk had in Amsterdam, werkte ik altijd samen met een collega, een hele goede vriend. Hij werkt nu in Breda en ik in Groningen dus we zien elkaar helaas niet meer zoveel. Enfin, we fietsten altijd samen naar de praktijk. Heen en terug. Na mijn vakantie vroeg hij me altijd of ik het 'kunstje' nog wel kon uitvoeren. Hij bedoelde of ik het boren was verleerd na 2 weken niets doen. "Ja, *tuurlijk*", zei ik dan direct. Maar ik had er, toen hij dit voor het eerst aan mij vroeg, eigenlijk nog nooit over nagedacht of ik het kunstje ooit zou kunnen verleren. Alsof je fietsen ooit zou kunnen verleren. Maar door zijn

vraag werd ik de eerste dag na de vakantie toch altijd een beetje onzeker. De onzekerheid ging pas weg als ik die dag 2-3 restauraties had gemaakt. Of een endo had gedaan, want ja, als je dat had afgerond dan wist je zeker dat je het kunstje niet was verleerd.

Zou je het kunstje ooit kunnen verleren? Neem weer dat fietsen. Ik heb een tijdje in de Verenigde Staten gewoond en daar fiets je niet. Gewoon niet; voor alles neem je de auto. Lopen doe je trouwens ook niet, want vaak is er niet eens een trottoir en wijzen de automobilisten naar hun voorhoofd als je toch, eigenwijs als je als Nederlander bent, door de berm langs de straat loopt. Levensgevaarlijk! Toen ik terug in Nederland was en mijn fiets weer pakte (hij zat werkelijk onder de spinnenwebben) en opstapte had ik helemaal niet het gevoel dat ik het fietsen was verleerd. Sterker nog, ik vond het heerlijk om weer te kunnen fietsen. Lekker fietsen, met de wind door je haar. Zalig en zoveel beter dan een auto.

Nu, na 26 jaar tandheelkunde is die onzekerheid over of ik het kunstje na de vakantie nog wel beheers echt wel weg. En toch denk ik wel eens op de eerste dag na de vakantie aan die grappige vraag: kan ik het kunstje nog wel uitvoeren? Ik denk dan meteen dat net als bij fietsen, ik het kunstje helemaal nooit zal verleren. En ik weet dat ik het heerlijk vind om na die fijne vakantie gewoon weer lekker te werken en de ideeetjes die ik tijdens mijn vakantie in het NTVT heb gelezen toe te passen. Ja, ik hou echt van tandheelkunde. En van fietsen. Maar zeker ook van vakantie...

dr. James J.R. Huddleston Slater,
hoofredacteur

